

Tv-recensie Lotte Krakkers

Flipperkast

Marco Borsato kon lastig bij zijn 'eigen, mooie ik' de laatste jaren. Je zou er bijna voor vallen

Italië lost veel op. Het land is de beste therapie, vindt de gevallen Marco Borsato, die zijn 'eerste keer naar buiten' met vriend en topkok Sergio Herman in Florence (Herman: 'Firenze') doorbrengt. In *Sergio in Italië* (te zien op Videoland) gaan de twee op een jongensachtig culinair avontuur, ergo: wijsheden oprakelen als 'goede basisingrediënten zijn de helft van het succes' en op de melodie van Eros Ramazzotti's *Se bastasse una canzone* 'ik kan niet kakken voor de tweede keer' zingen. Kwalitatief goed pistache-ijs hoort niet knalgroen te zijn, maar een beetje dof, een kleur die meer naar grijs neigt, wist je dat?

Vijf jaar geleden waren de mannen ook samen in Italië; nadien volgde een 'heel woelige periode' voor Borsato. Inhoudelijk wil hij over de zedenzaak – de zanger werd afgelopen december vrijgesproken van het onzedelijk betasten van een 15-jarig meisje, er was onvoldoende bewijs in het dossier – niet zoveel over zeggen. Maar: hij merkte dat hij lastig bij zijn 'eigen, mooie ik kon', de laatste jaren. Zijn wassen beeld in het Madame Tussauds was 'weggereden en omgesmolten'. Het ene moment tillen ze je op het schild, het andere 'sodelazeren' ze je eraf – dat idee.

Ik moest me ertegen wapenen, de Borsato die in een ijsalon aardig Italiaans stond te praten

Nu gaat Borsato, verlicht, bevrijd, met zijn handen door de rozemarijn in de kruidentuin van de boerderij waar hij met zijn vriend verblijft. Hij praat in zinnen die met wat bombastische vioolpartijen eronder zo zijn comebackalbum kunnen vullen: 'Ik ruik, ik hoor de vogels, ik ruik weer. Ik voel gewoon weer dat ik het randje van de postzegel te pakken heb', en, eentje die ik hoop te gebruiken bij mijn eerstvolgende kater: 'In de flipperkast van het leven heb ik wel af en toe de kanten geraakt.'

Ik moest denken aan een column van Volkskrant-collega Emma Curvers, die naar aanleiding van de zedenzaak opmerkte dat zowel binnen als buiten de rechtszaal 'kwalijke stereotypen worden rondgepompt die het zicht op feiten, en de blik op hoe misbruik er meestal uitziet, vertroebelen.' *Sergio in Italië* vertelt vooral het verhaal van een verkreukelde vent die, dixit, blij is dat de zon weer is gaan schijnen, dat hij de warmte weer voelt. Een martelaar.

Wat is het Italiaanse woord voor bliksemafleider?

Ik moest me ertegen wapenen, de Borsato die daar, in een van zijn onflatteuze, gewatteerde jacks, in een ijsalon aardig Italiaans stond te praten. Aandoenlijk. Mijn medelevenknop werd heel, heel zachtjes ingedrukt.

Tot Hermans onhandig begon over wat hij de 'Borsato-touch' noemde.

Nee, deze uitzending is niet veel meer dan een pr-campagne. Eentje waar ik niet voor wil vallen, hoe zonovergoten Italiano ook.

V's televisierecensenteam bestaat uit Yasmina Aboutaleb, Siem Buijsse, **Lotte Krakkers** en Alex Mazereeuw.

Vandaag Nieuws

KUNST Museum Belvédère breidt uit dankzij grote schenkingen: 'We barsten uit onze voegen'

Het museum krijgt 'iets meer dan honderd' werken van Gerrit Benner.

Een verbouwing als een voltooiing. Museum Belvédère in het Friese Oranjewoud krijgt een uitbreiding, een grote schenking van schilderijen en een schenking om een nieuwe conservator te financieren voor ten minste vijf jaar.

Tegen de gewoonte in gaf Han Steenbruggen, directeur van het museum sinds 2008, het project dat hij donderdagmiddag wereldkundig maakte een naam: De Voltooiing. 'Zo zie ik het. In 2004 werd dit museum ontworpen voor vijftienduizend bezoekers. Architect Eerde Schippers van Inbo Architecten wilde het destijds al groter maken, maar daar waren toen de middelen niet voor. Wij vonden vijftienduizend bezoekers al heel wat voor een nieuw, particulier museum.'

Algauw bleek dat het museum jaarlijks veel meer mensen trok, gemiddeld zo tussen de veertig- en vijftigduizend – in 2025 kwam er een recordaantal van 75 duizend bezoekers vanwege de Jan Mankes-tentoonstelling. 'We barsten uit onze voegen. Dus gaat er nu een grote wens in vervulling om onze ambities te realiseren. Met dezelfde architect, die al met pensioen is, maar dit toch nog helemaal zal begeleiden.'

Belvédère is een van de musea in Nederland die het meest in harmonie met de omliggende natuur is ontworpen. Wie het kent, weet dat het als een streep – 'of een turf, zo je wilt' – boven het landschap ligt, over een riviertje heen, het Grand Canal dat in de 18de eeuw werd aangelegd. Het biedt uitzicht op Landgoed Oranjewoud, vroeger het buitenverblijf van de koninklijke familie. Met donkere steen aan de gevel, als schutkleur tegen het bos, en transparante glazen gevels boven het water – waar het museumcafé huist.

Dat café krijgt nu een groter terras aan het water, en de oost- en westvleugel worden 12 en 36 meter uitgebouwd. 'Niet erg symmetrisch, maar dat was het gebouw nooit. De kantoor- en depotzijde heeft niet meer dan 12 meter nodig, de extra 36 meter aan de westzijde is voor nieuwe tentoonstellingsruimte.'

De verbouwing gaat 'om en nabij

Landschap met rode zon (1958) van Gerrit Benner.

Foto Collectie Museum Belvédère

de 6,5 miljoen euro' kosten, zegt Steenbruggen. Hij hoopt dat het museum er niet voor hoeft te sluiten. 'Dat is het voordeel als je in de lengte aanbouwt.' De provincie heeft zich welwillend getoond om 750 duizend euro bij te dragen en enkele particuliere donateurs hebben ook toegezegd. Als alles tijdig rondkomt, start de verbouwing begin 2027.

Daarnaast doet het verzamelaars-echtpaar Willem van Riemsdijk en Trudy van Riemsdijk-Zandee een schenking van 'iets meer dan honderd' schilderijen van Gerrit Benner. Die was betrokken bij de naoorlogse expressionisten als Karel Appel en andere Cobra-leden. Het echtpaar draagt via hun Stichting Stinze-Stiens ook financieel bij om onderzoek en tentoonstellingen mogelijk te maken met een conservator.

'Benner is een pilier', zegt Steenbruggen. 'Hij is de belangrijkste in Friesland geboren naoorlogse kunstenaar. Anders dan zijn collega-expressionisten hield hij de band met de grond waar hij geboren was in zijn werk intact. Zijn schilderijen zijn kleurrijk, maar niet abstract; hij zette met heel brede kwaststreken een horizon neer, van die kloeke lichten, en elke streek is ook een lichtreflectie.'

Museum Belvédère werd opgericht als particulier museum in 2004 door verzamelaar Thom Mercur (1940-2016). Aanvankelijk zonder eigen collectie, bouwde het met schenkingen en aankoopbeleid een collectie op van circa drieduizend hoofdzakelijk Friese en Noord-Nederlandse moderne kunstwerken. In 2006 werd het museum tot gebouw van het jaar verkozen door de Bond van Nederlandse Architecten. Belvédère is, met opzet, een van de 'onzichtbaarste musea' van Nederland, zegt Steenbruggen, juist omdat het ontwerp zo verklonken is in de natuurlijke omgeving.

Het museum kreeg het na de crisis in 2009 moeilijk. 'Sponsors gingen failliet of zagen zich genoodzaakt de donaties te halveren'. Na een lobby kwam structurele steun van de gemeente Heerenveen en de provincie op gang. De bezoekerscijfers bleven hoog, en sinds acht jaar is de situatie stabiel. Met een team van zes personen maakte het zich de afgelopen jaren geliefd met tentoonstellingen van onder meer Auke de Vries, Ruud van Empel, Käthe Kollwitz, Robert Zandvliet en momenteel met Anne Marie Blaupot ten Cate.

Wieteke van Zeil

De uitbreiding van Museum Belvédère, dat midden in de natuur ligt.

Foto Museum Belvédère

VRIJDAG 17 APRIL